

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplača 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska Poljanska cesta št. 32.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je na Poljanski cesti h. št. 32.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 55.

V Ljubljani, v četrtek 6. marca 1884.

Letnik XII.

Podporno društvo duhovnikov.

Odbor občnega društva v podporo vbolelim duhovnikom razpošilja poročila o delovanju v sedmem letu društvenega obstanka. Iz istega naj posnamemo nekatere odstavke.

Društvu je vrhovni pokrovitelj Nj. Visokost cesarjevič Rudolf, duhovni protektor pa mil. gosp. knezoškof Goricki.

Namen društvu je podpiranje duhovnikov, kateri so si v dušnem pastirstvu nakopali bolezen, ter je upanje, da bodo zamogli zopet ozdraviti in se svojemu poklicu posvetiti. V to svrhu društveniki dobivajo brezplačno stanovanje v društveni hiši, bodisi v Gorici ali Meranu; v prvem mestu je društvu sedež, v drugem je podružnica. Komur bi pa ti prostori ne vgaljali, ampak bi moral obiskati kateri drugi zdravilstveni kraj, takemu duhovniku se po pravilih zamore dati primerna podpora denarna. Društvo namerava, kakor hitro bi okoliščine dopuščale, svoj delokrog razširiti še tako, naj bi se v obče onemoglim in doslužnim duhovnikom dala priložnost, da bi se krepčali in si življenje, kolikor pač mogoče, daljšali v kakšnem klimatičnem kraju zdravstvenem po toplih južnih zemljah.

Času primerno društvo je ustanovil Čehoslovanski msgr. Filip. On sam od društva ne zahteva ne najmanjše dobrote. Med ostalim o tem spričuje že ta okoliščina, da je za dve izbi, ki jih ima v najemu v društveni hiši, plačal 3000 gld. najemščine za 5 let naprej. Bog mu jih daj še mnogokrat preživeti. Društvo je vstanovil v prvi vrsti za nemško-katoliške duhovnike iz dežel avstro-ogerskih pa nemških.

V dosedanjih sedmerih zimah je društvene dobrote vživalo 149 duhovnikov; na letošnjo jih pride 17. Med zadnjimi je izredno nek Poljak iz Ruskega. Ta je župnik in je pisatelju teh vrstic med ostalim pripovedoval, da ga je ruska vlada pregnala v Sibirioj, ker ga je (po krivici) imela na sumu, da je dopisnik avstro-poljskemu dnevniku „Czas“, kateri je donášal članke Rusom neprijazne. Azijaško življenje je siroti povzročilo bolezen, vsled česar so

ga „pomilostili“ in mu dali potno knjižico, v kateri je, kakor je poročevalec sam bral, v ruskem, nemškem in francoskem jeziku pisan stavek, ki objavlja, da dotičnik „potuje v inozemstvo, od koder se ne povrne več“, — odprli so mu toraj na stečaj vrata za potovanje po celem svetu, izvemši Rusijo. Njegovi dobri župljani mu sem ter tje pošljejo po kateri rubelj, da se zamore za silo preživiti. — Bila sta vzprejeta še dva druga društvenika, ki sta pa bila zaprečena priti.

V društveni hiši bivajoči udje imajo nadalje prosto: pomoč zdravniško, postrežbo pod skrbjo usmiljenih sester, vožnjo po južni železnici, po drugih progah je pa vožnjina znatno znižana. A društvena blagajnica vsaj za zdaj še ne dopušča, da bi (bolniki ali bolje rečeno) rekonvalescenti tudi hrano dobivali iz društvenega premoženja.

Članov društvo šteje: 202 ustanovnika, kateri vplačajo vsaj 100 gld., med temi sta cesar in cesarica in še drugih 13 udov avstrijske rodovine vladarske; potem 788 dosmrtnikov z doneskom vsaj 20 gld.; 1592 letnikov, ki prilagajo po 1 gld.; slednjič še 266 dobrotnikov. Poročilo je priložen imenik vseh udov.

Dohodkov je društvo do konca pretečenega leta izkazalo 20.281 gld. 59 kr., a stroškov 17.298 gld. 34 kr. Celokupno premoženje brez pohištva (v vrednosti okoli 3000 gld.) in zemljišča (4000 gld.) je 31. decembra 1883 bilo 2.983 gld. v gotovini in 86.000 gld. v papirjih. Samo najemščina za društvene hiše zahteva 3.500 gld., vkljub temu je v Gorici bilo premalo prostora, ker so izbe zelo prostrane, zatoraj se je za enega duhovnika soba drugje oskrbela. Temu nedostatku bo v okom prišlo novo in lastno poslopje društveno, ki se ravnokar zida; razven kapelice, obednice in drugih potrebnih prostorov bo imelo 18 primernih sobic. Hiša, ki bo do sledeče jeseni povsema dogotovljena, bo stala 25.000 gld.; v tem znesku je zapopaden tudi dotični svet, ki meri 5394 □m.

Med dobrotniki, ki jih posebej domača kapela društvena šteje, nahajamo ime Pija IX, Leona XIII,

cesarica itd., pa tudi, kakor se v izkazu bere, parlamentno društvo ljubljansko.

Odbor sklepoma izreka svoj „Bog plačaj“ še časopisom, ki so priobčevali poročila o društvenih zadevah; med temi je imenovan tudi vrli „Slovenec“.

Konečno še pristavimo opazko, ktera naznanja, da je svitli cesar dovolil, naj se del dohodkov pri eni izmed sledečih navadnih „državnih loterij za dobrotne namene“ izroči blagajnici opisanega društva. *)

M. K.

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. marca.

Notranje dežele.

V resnici ne vemo, komu bi se bolj čudili, ali nemško-liberalni, t. j. *fakcijski krivičnosti* ali pa njihovi politični kratkovidnosti. Znano bo našim čitateljem iz prejšnjih listov enega, da so bili slovenski poslanci baron Gödel-Lannoy, dr. Vošnjak in župnik Rajč pri ministru Taaffeju, kjer so zahtevali oprti na član XIX. temeljnih postav, da naj se Dolenještajercem v očigled varstva svoje narodnosti napravi lastni namestniški oddelek, kakor ga imajo Lahji za-se v Tridentu, v Celji ali pa v Mariboru. To priložnost so levičarski organi porabili in na vsak način skušajo krivico dokazati, ktera bi se tukaj zopet Nemcem in nemškutariji godila, ako bi se Slovencem na dolenjem Štajarju res toliko enakopravnosti privoščilo, kolikor jo jim je v članu XIX. v resnici na papirji zapisane. Mi vendar mislimo, da imajo štajarski Slovenci vsaj veliko več pravice zahtevati za-se svojega namestniškega oddelka, kakor pa nemški Pemci razkroj Čehov v nemški in

*) Ker ima imenovano podporno društvo res tako vrle dobre namene, ga toplo priporočamo vsem duhovnikom. Saj nobeden ne vé, kdaj ga bolezen zadene; enako se ne more nobeden zareči, da podpore še potreben ne bode. In naj bi vsega tega pri podpiratelju ne bilo, saj mora toliko bolj iz srca reči: „Deo gratias“, ter iz hvaležnosti potrebnim bratom pomagati. Dosmrtnina (20 gld.) niso taki grozni zneski, da bi jih vsak ne zmogel, bodisi že po okoliščinah prvega ali drugega. Vred.

LISTEK.

Valerija.

Povest iz četrtega stoletja.

(Zapisal Ljubljanski.)

(Dalje.)

Ko že govorimo o ženitvi, naj v kratkem opišem svatbino slavnost pri starih Rimljanih. Taka-le je bila:

Svatbina slavnost se zamore v dva dela ločiti; in sicer v slavnosti pred zaročitvijo in v slavnosti pri zaročitvi.

Poglejmo si prvo. Ko se je deklica po očetovi volji zaročila z mladenčcem, nataknili so jej precej zaročilni prstan, v znamenje in zagotovljenje prihodnje poroke. Dan poroke od zdaj naprej prihaja vedno bližje in — pride tudi. Dan pred poroko so najprvo s „poročno sulico“ vredili nevestine lase in jih vpravili v šestero kodrov; — Rimljanke, žene, so namreč svoje lase nosile v taki obliki, in ker je nevesta v kratkem imela stopiti v njihovo vrsto, spletli so jej po obliki zakonskih žen njene lase; — slekla

in odložila je nevesta potem vrhovno obleko, „toga preteksta“ imenovano; ta obleka je bila nekaki plašč, in so jo nosile le deklice; ta „toga“ je bila torej znamenje mladeniškega, deviškega življenja; in zdaj je ona to obleko darovala boginji „Fortuni“ (sreči); igrače, ktere bi bila nevesta do sedaj še imela, je pa darovala boginji „Veneri“ ali pa domačim, „hišnim bogovom“. Taka je bila slavnost pred poroko.

Dan poroke pride, slavni nevestni dan; slaven za njo, ker ženin iz svojega doma pride po njo. Zdaj se obleče po nevestino. Glavo si preveže z „glavnim trakom“, ki je bil nekak glavni lišp in je bil take baže, kakoršnega so smele nositi le poštene deklice (nikdar in nikakor pa ne one ponočnice); potem si postavi na glavo cvetlični šopek in obleče „tuniko“; ta je bila spodnja obleka brez rokavov ter jo prepaše z volnenim pasom; obuje si rudeče čevlje in obraz si zagrne z rudečim pajčolanom.

Zdaj je nevesta pripravljena po nevestino; in zdaj opravijo v prvo darovanje bogovom v srečo zaročenih. Po končanem darovanju vsedeta se ženin in nevesta na ovčjo kožo in v razgovorjanji med saboj in z domačimi preživita ta dan. Proti večeru

ima pa ženin oditi domu s svojo nevesto. Ko je vse opravljeno in vse vredjeno, nastopijo svatje svojo pot. Naprej gredo dečki z gorečimi bakljami; za njimi dekcle, ki med drugim nesejo kolovrat z volneno kodeljo; in godeci spremljajo vso to veselo družbo. Med potjo, kjer gre ta spreved memo ljudi, ali memo hiš, ali skoz vasi, pa meče ženin otrokom orehe, v znamenje, da se on od zdaj naprej ne bo smel nikdar več vdeleževati otroških iger. Tudi na ženinovem domu je vse po koncu, domači in sosedje pričakujejo svatbo; in hiša ženinova je lepo okinčana z cvetlicami. Ko pride nevesta do praga ženinove hiše, vzdignejo jo svatje in jo čez prag postavijo v njeno novo hišo. Tu na tem novem njenem domu vpraša ženin nevesto: Kako jej je ime? in ona odgovori: Ako si ti Ivan, sem jaz Ivana! To hoče reči: Kjerkoli bodo ljudje tebe imeli in imenovali gospodarja te hiše in tega posestva, ondi bodo imenovali tudi mene gospodinjo te hiše in tega posestva. Po tem opravi stopi prvokrat s svojo nogo v to hišo in sicer stopi na nalašč v to pripravljeno ovčjo kožo. V to pripravljeno otroci prinesejo za njo njeni lišp; ona pa dobi v roke hišne ključee; in zdaj se oba, ženin in nevesta s svojimi rokami dotakneta ognja

česki oddelok. Namen ustanovitve slovenskega oddelka na Štajarskem bil bi ustavno delo, ker bi izvrševal član XIX. temeljnih postav, kateri določuje, da se vsakemu podaniku njegova narodnost brani in jezik goji, kar sedaj pri nemškem namestništvu v Gradci nikakor ni mogoče. C. kr. namestništvo v Pragi je pa že tako nemško, vse vrhovne instance v Čelah so nemške, čemu toraj ondi razkroj? Služil bi le za to, da bi pot gladij v deželo — pruskim pikethaubam, zoper ktere se bo pa državni zbor menda odločno zavaroval.

Nevarnost, v katero so **anarhisti Dunaj** spravili nakanili, mora nezmerno velika biti, ker redarstvo in državno pravdnštvo ondi oba na to gledata, da se od grozovitih nakan anarhističnih več ne objavi po časnikih, kolikor je neoglavo potrebno, kajti državna oblast se boji, da bi ji prevelik ropot in preveč odkritja po novinah utegnili napeljane nitke zvesti, s katerimi je veliko nevarnost, ki je Dunaju žugala, prepregla. Ko se bo ob svojem času nevarnost objavila, stopali bodo ljudem lasje kvišku, ki sedaj nečejo na resnobni položaj verovati. Levičarjem se je tudi jelo daniti in spoznavajo zmoto, ki so jo napravili s tem, da so anarhiste zagovarjali in se za odpravo izjemnega stanu potegovali. Tudi o gosposki zbornici, kjer bodo v četrtek izjemna določila reševali, menda ne bo glasu, ki bi se jim protivil, tako jih je poslednje zasačenje Kammererjevo in kar je z njim v zvezi, pretreslo. Očividno je, da so rudečkarji, pred katerimi se je leta 1871 Pariz tresel, pred katerimi Petrograd in London trepetata, tudi na Dunaji svojo pogubonosno koč postavili, iz ktere so hoteli prekucniti dosežani red v državi in družbinskem življenji. Ako se ni še kaka večja nesreča zgodila, se je pač edino le Bogu in pa veliki opreznosti dunajskega redarstva zahvaliti. Vse stranke, kolikor jih je na Dunaji, so pripoznale anarhiste za svojega največjega sovražnika, ki se s strašnim orožjem z dinamitom proti njim bojuje.

Z Dunaja prinaša „Politik“ jako obžalovanja vredno novico, ktera se dunajske nemške inteligence dotika. Dunajsko „moško pevsko društvo“ napravilo je 1. t. m. svoj „predpustni sprevod“, ki se je neki posebno po zasramovanji naših bratov, vrlih Čehov odlikoval in vse presegal, kar so do sedaj najzlobnejši sovražniki tega krepko napredovajočega naroda v tem smislu na dan spravili. Celó českega grba se niso sramovali z blatom zasramovanja in smešenja okidati, ravno tistega grba, ki visi v dunajski prestolnici nad prestolom Nj. Veličanstva presvitlega cesarja in diči kraljev grad v zlati Pragi. Ako se Nemci morda na ta način za moralčne klofute maščevati mislijo, ktere so njihovi fakijsni prijatelji v državnem zboru prejeli ob priliki debate o nemškem državnem jeziku — slobodno jim! Odločno pa moramo povdarjati, da s tem le svojo neotesanost dokažejo, kakor tisti poredni abecedarji, ki učitelju za hrbtom osle kažejo. Na tak način člana XIX. ne bodo niti omajali in niti ovrgli, pač pa priznali svojo pritlikovost gledé takta in javne poštenosti. Slave si bodo za tako poulično postopanje pri olikanih narodih ravno toliko želi, kakor so si jo njihovi somišljeniki — levičarji zaradi svojega pri pravih Nemeih in pri Bismarku samem.

Cesar vsega politikarji ne vidijo? V večerajšem listu prinesli smo novico o potovanji **princa Leopolda bavarskega** in visoke njegove soproge Gizele v Rim. Danes se v nekem listu čita telegram, da je potovanje princeze Gizele v neki zvezi z bodočim potovanjem cesarja Franca Josipa v Rim. Da je novica popolnoma bosa, mislimo, da ni potreba povedati. Res je princeza Gizela hči našega presvitlega cesarja, ali ta slučaj vendar še ne more biti povod, da bi se avstrijska diplomacija laški klanjala tudi v državljanskih rečeh.

Anarhisti v Zagrebu. Kakor znano prijeli so tudi v Zagrebu že več socijalistov. Dva kolovodji

te dandanes mnogoiskane in ne ravno mnogopri- ljubljene politične stranke, ki so prva prijeli, imenujeta se Hirša in Samec. Pri hišni preiskavi pokazalo se je, da sta oba socijalista v tesni zvezi z vrednikom Pragerjem, kterega so v Budapeštu prijeli, potem z švicarskimi socijalisti v Zürichu in Lucernu. Hirša je zbolel in so ga v bolnico prinesli, Samec so pa za zapah spravili.

Madjarski liberalni listi se s poslancem Cötvösom vred krepko za izgnane anarhiste potegujejo. „Pesti Hirlap“ v imenu liberalizma izgonu tistih anarhistov oporeka, ki na Ogersko pribegli ondi niso še nobenega zločina učinili in „Egyetertes“, sicer pametno pisan list pravi: „Ako Irci v Ameriki zavetišče dobé, ktera jih gostoljubno sprejema in ji beguni nič žalega ne storé, tudi mi onim ne smemo osebnega varstva odrekati, koji na naš svet pribežé. Saj vam nič žalega ne storé! Ogerska pa ni zato tukaj, da bi Avstriji za policaja službovala“. Madjari toraj še le čakajo, da se tudi njim nekaj javnih organov pomori, kakor se je to na Dunaji zgodilo in nekaj javnih poslopij razsuje, kakor je bilo v Londonu nakanjeno. Ali madjarska modrost res ne vidi, da anarhistična roka ni proti posamičnim narodom in mestom, temveč proti celi sedaj obstoječi človeški družbi namerjena? Ali se morda Madjari ne prištevajo človeški družbi? Dokler bode v Budapeštu veljal kazenski paragraf ravno toliko, kakor na Dunaji in dokler bode ondi razlika med bogatinom in siromakom kakor je danes, bodo anarhisti tudi Budapeštu tako malo prizanašali, kakor so oni z Dunajem, Londonom in drugimi mesti v mislih imeli. Moder gospodar ne bo čakal, da mu bo vsa hiša v plamenu in bo še le potem gasil temveč bo vso svojo pozornost na to obrnil, da se mu ogenj sploh ne zatrosi. Kdor drugače dela, je bedak!

Vnanje države.

Srbi s ponosom pričakujejo letošnje spomladi, ki jim bo prinesla pohod našega cesarjeviča Rudolfa. „Videlo“, glasilo srbskih naprednjakov navdušeno piše v bodočem obiskovanji našega prestolonaslednika na srbskem dvoru, kajti ono je živ dokaz vstrajnega prijateljstva med avstrijskim in srbskim vladarjem, iz kterega se bo tudi prijateljstvo med obema narodoma razvilo, kterega Srbija v lasten razvitek jako potrebuje na poti napredka. Srbija dandanes ni več, kar je bila še pred desetimi leti, ko so ji iz Carigrada migali, kako se ima obračati. Današnja Srbija je prosta dežela, ki ima pravico v zboru evropskih narodov svoj glas povzdigniti. Tem večja čast toraj za srbski narod in srbsko kraljestvo, ako ga prestolonaslednik enega najmočnejših evropskih cesarstev obišče.

Na kakošni podlagi se snuje najnovejša **zveza treh cesarstev** Avstrije namreč, Nemčije in Rusije? Kaj ji bo pravi temelj? „Politik“ na to izvrstno odgovarja v uvodnem članku in pravi, da vse tri velesile druga druge potrebujejo v dosego svoje politike. Avstrija si želi prostega gibanja na srbskih in bosanskih tleh, Nemčija v Alzaciji-Loreni, Rusija pa v Bolgariji in v osrednji Aziji. Vsake teh treh držav potrebuje drugih dveh, ako hoče vspešno postopati. Avstriji bi bile na Srbskem roke popolnoma zvezane, ko bi ona Rusiji prosto gibanje v Bolgariji opovirati skušala in v tem smislu je tudi ruski državnik Giers rekel, da se boste Avstrija in Rusija gledé Balkana že sporazumeli. Nemčija ima pa še vedno v Alzaciji polne roke dela in si mora v oči gled kakega francosko-nemškega ropota za vsak slučaj hrbet zavarovati in tu si pač ni mogla boljšega zatišja poiskati, kakor ravno mogočno Rusijo in Avstrijo. Rusija je pa v osrednji Aziji po svojem sicer počasnem toda varnem postopanju po priklopu Merva že do tiste meje prodrla, kjer se angleški interes pričinja in to je ravno Afganistan, za kterega se bosta danes ali jutri angleški lev in ruski orel sprijela. Ker pa Rusiji vsaj za sedaj veliko bolj kaže

svojo azijsko politiko nadaljevati, kakor pa po Evropi muhe loviti, odpovedala se je prostovoljno za enkrat polovici Balkana, kar ji bo svoje dni potrebno pomoč proti Angležem donasalo, ako se med tem kaj ne sprevrže.

Anarhisti so se tudi na Gnezanskem pokazali. Grajščak Malezewski prejel je po pošti majhen zaboj, kterega pa ni hotel sprejeti, ker mu je bil odpošiljavec neznan. Zabojček zadela je toraj osoda, da se vrne, od kodar je prišel. Ko na pošti služabnik zavrtke in zaboje preštevajoč od ene strani na drugo premetava, kolikor namreč jih je za odpošiljatev pripravljenih, se omenjeni zabojček se strašnim pokom razleti in služabnika na obrazu poškodeje. Napolnjen je bil s strelivom, ki je bil v zvezi s peklenko mašino, ktera je strelivo vžgala, kakor hitro se je po pretresu sprožila. Ali je imel neznan hudodelec osebne ali splošne politične namene, se ne vé, kakor tudi ne, kdo da je bil. Redarstvo ga skrbno išče.

Predsednika **švicarskih anarhistov** v Bernu, Kennel-a, so prijeli, ker ga imajo zarad nekega navadnega hudodelstva na sumu.

Izvrševalni odbor nemškega liberalnega osrednjega društva v **Berolinu** poslal je neko obžalovalnico na predsednika kamore američanskih zastopnikov v Washington, kjer svoje obžalovanje izreka nad čudnim postopanjem nemškega kanclerja gledé priznalnega pisma o politiki ranjcega Laskerja. Kakor se bodo naši čitatelji še spominjali, so Amerikanci ob priliki smrti nemškega liberalnega poslanca v Novem Jorku nemškemu državnemu zboru svoje sočutje zaradi Laskerjeve zgube pismeno izrazili. Bismark jim je pa omenjeno pisanje z opazko vrnil, da Lasker po njegovih nazorih nikakor ni bil toliko zaslužen poslanec, da bi se zaradi njega take komedije vganjale. Zaradi tega so toraj liberalci zgoraj omenjeno obžalovalnico spisali in jo v Ameriko poslali. Amerikanci sicer nimajo še nobenega obeh pisanj, vendar so pa po časnikih zvedili, kaj se na Nemškem godi in so vsled tega tudi že nekaj dotičnih razgovorov v kamori imeli, kjer se je večina američanskih navzočih zastopnikov za to izrekla, da je v obžalovalnici prava misel nemškega naroda izražena in da jim Bismark z svojimi osebnimi nazori ni nikakor merodajen. Drugi so pa zopet teh misli, da naj bi se počakalo, da pismi dojdete. Ako je Amerika po Bismarkovi brezobzirnosti res žaljena, se bo še potem lahko Nemčija na odgovor klicala. Malenkost sicer sama po sebi pa utegne vendar le osodepolna postati.

Glavna tovarišča ob rudečem morju so zopet v rokah Angležev, ter so poslednji vsled zmage pri El-Tebu svoj namen dosegli in nalogo popolnoma rešili. Namesto da bi pa zmago po vseh vojnih pravilih za-se porabili in Mahdijevo druhal preganjajoč železo kovali, dokler je vroče in kar je Graham brž ko ne tudi nameraval, zmislijo si kramarske duše v Londonu, da bi ne bilo umestno, ko bi se Mahdi dalje z mečem v roki preganjal ter dajo v tem smislu generalu Grahamu ukaz, naj daljše pomirovljenje Sudana rajši Gordonu prepusti, ki bode to po diplomatičnem potu poskusil. Diplomatično postopanje pri divjakih! kdo se ne bo smejal? Ondi pri Mahdijevi roparski druhalu sta meč in puška najboljša diplomata in posebno poslednja jezik govori, kterega tudi divjak razume ter se mu vklanja, ker se ga boji. Vsaka druga diplomacija z uporniki bila bi smešna. Na ta tajna vodila gledé Grahamovega bodočega postopanja opira se toraj tista zlagana novica v londonskih „Times“, ki pravi, da so Angleži Grahamu zaukazali se domu povrniti z vso svojo vojsko.

O poslednjem **boji Angležev z uporniki** pri Trinitatu se iz Londona „Politiki“ piše: Boj se je pričel 29. februarja jutraj zgodaj in je trajal celi dan. Sovražnik se je boril neustrašeno in vztrajno. Vedno in vedno so naskakovali in če

in vode, v znamenje in opomin skupnega življenja, v katerem hočeta srečo in nesrečo skupno živjeti. Zdaj so vse vnanjosti končane in prične se ženitovanjski obed. Tako torej je bilo ženitovanjska praznična slavnost pri Rimljanih.

Vrnimo se zdaj nazaj k naši nevesti Valeriji. V Nikomediji, v Aziji smo, na Dioklecijanovem dvoru. Krasneje, ko kedaj, je danes okinčana cesarska palača; veselje tako, kakoršno nikdar poprej, vlada danes po cesarski hiši; sladko, da ni bilo bolj mogoče, smehlja se srce cesarju Dioklecijanu in srečen je bil tisti, ki je ta dan imel kaki opravek ali kako prošnjo pri cesarju. Kaj neki je grozovitega cesarja danes tako spremenilo? Vzrok tega spremenjenja lahko uganemo, da! znan nam je že! Ljubljenska njegovega srca, hčerka Valerija, zaročena s cesarskim namestnikom Galerijem, se ima danes z njim poročiti; dan ženitovanja je današnji dan; odtod toraj toliko veselje na cesarskem dvoru. O srečna Valerija! glej, kako blago in sladko plačilo ti je podelila ljubezen do sveta! Oni srečni trenutek, v katerem si zažgala kadilo bogovom! Le poglej, le poglej, kako dobro plačilo so ti bogovi za to njim skazano slavo podelili! Da! da! Dober plačevalec, si ti svet! njemu,

ki te ljubi! — In — vendar njih toliko tebe zaničuje in psuje! O grda nehvaležnost, ali ne?

Ženitovanjska slavnost je minula in Valerija odide s svojim možem v podonavske pokrajine, v stalno mesto Sirmium, kjer stoluje cesarski namestnik Galerij. Leta 305 se pa cesar Dioklecijan vladanju odpove ter se preseli v Dalmacijo, kjer si da sozidati krasna in prostorna stanovanja; tolika so bila, da na njih razvalinah stoji sedanje mesto Splet.

Zdaj po Dioklecijanovi odpovedi postane Galerij „vzvišeni“ cesar in se preseli v Azijo, v Bitinijo in od zdaj naprej stoluje v Nikomediji, tamkaj torej, kjer je dobil si svojo nevesto. Valerija je torej zopet v tistem kraju, v katerem jej je cvetela sreča, cvetlica cesarska.

Ali je pa ta ženitnina, kot rožica, ki je Valeriji iz izdajalstva prirastla, njej v resnici bila tudi rožica veselja, rožica sreče? Človek, ki misli le človeški, bi skoraj rekel: Da! Toda človek sodi svojega bližnjega le po vnanjem, in drugače tudi ne more, ko mu ni dano pogledati v skrivnosti človeškega srca pri njegovem bližnjem. Svet sodi marsikterega za srečnega, in ta? — ta pa vidi v sebi najbolj nesrečnega človeka na zemlji; svet vidi in misli kterega v naj-

slajšem veselji, ko pa dotični v najbitnejši žalosti medli. In tako se je godilo tudi pri Valeriji. Marsiktera rimljanska hčerka bi bila srečna, da! — presrečna, ko bi se bila zamogla imenovati soprogo cesarjevo; Valeriji pa je bil cesarski prestol ojster trn, ki je brez prenehanja zbadal njeno mladostno srce.

Odkod pač to? Odkod britkosti in srčni boj? Ona sama le in oko Božje zraven nje vidi in pozna Valerijino srce, pozna nje srčni boj; — in kako bi zamogel jaz, pregledati in drugim podati skrivnosti njenega srca! Prazna misel! Prazen trud! Toda! — kar ne zamorem jaz, zamore Valerija. Njo hočemo si ogledati v njenem cesaričinem življenji; njo, njene besede in nje zdihljive hočemo poslušati, s kakoršnimi se srce pogovarja v prostih urah.

Krasna noč je; krasna tako, da si mi tukaj na zahodu še misliti ne moremo one krasote, s kakoršno so noči na vzhodu, na jutrovem obdane. Krasna noč toraj je, ki ljubeznjivo ziblje v sladkem spanji in v sladkih sanjah Nikomedijane. Vse je tiho, vse mirno, vse počiva. Le na cesarskem dvoru čuje eno oko, čuje eno srce; to oko in to srce je oko in srce naše Valerije. V svoji sobi je; sama je; služabnice

tudi so se obupno bili, so jih Angleži konečno vendar le premagali. Ob 5. uri zjutraj jele so se prve čete proti sovražniku pomikati po zaraščeni goščavi, ktero so že za pol ure dosegli. Sovražnik je boj pričel. Ob 10. uri dopoldne jele je angleški parnik „Sfinks“ bombe metati; ker so pa preveč blizo angleške konjice padale, je moral metanje vstaviti. Ne daleč od kraja, kjer je bil pred nekaj tedni Baker paša tepen, vtaborili so se uporniki v zakopih, kjer so se s topovi zavarovali. Angleži so se jim približali na nekako 800 jardov (vatlov) in ondaj je stala nekaka trdnjava od sovražnika zasedena. Sovražnik jele je iz krupovega topa streljati, ki je moral pa posebno izborni biti, ker se je pri prvem poku razletel. Koj na to se je streljanje na obeh straneh začelo. Arabci so sicer dobro streljali, le, ker niso nobenega reda vajeni, ni imel njihov ogenj toliko vspeha. Streljaje so se Angleži trdnjavi bližali ter so se čez pol milje že na zemljo po- legli in leželi streljali. Sedaj so menda tudi svoje topove proti Arabcem obrnili in so ž njimi sovraž- nika tako zdelali, da je okoli 1000 mož po jarkih za nasipih ali bedenih obležalo. Sami niso imeli več škode, kakor 10 mrtvih in 40 ranjenih. Po na- skoku trdnjave so se Arabci po grmovji skrivajoč se, umikati jeli. Za vsakim grmom je po eden tičal in prežal. Angleži so v trdnjavi tudi dva topa dobili, s kojimi so takoj za umikajočimi Arabci stre- ljati jeli. Ob eni uri popoldne so se popolnoma umaknili in Angleži so jih do vodnjaka Teb pre- ganjali, kjer so se še enkrat obupno spoprijeli. Konjica jih je jela preganjati, in jih vendar ni za- mogla v tek spraviti. Korak za korakom so se vmi- kali in celo pot streljali. Navdušenost pri Arabcih do boja je bila neki tolika, da so se celó ranjenci dvigali in še bojevali hoteli, dokler jim ni slabost rok vklenila in nog spodbila, da so zopet onemagani pocepali. Število Angležev znaša 4000 mož in 150 mornarjev, ki so se boja vdeležili.

Izvirni dopisi.

Iz Kamnika, 4. marca. (Razne stvari.) Kakor vsako leto, vdeležilo se je tudi letos veliko ljudi po- božnosti, ki so se obhajale v Kamniku zadnje pustne dni. Štenska cerkev je bila skoraj celi dan polna, med sv. mašo pa celó natlačena. Verno ljudstvo je pazljivo poslušalo jedernate govore in si skoraj go- tovo tudi kaj v srečo obdržalo. K sv. obhajilu je pri- stopilo veliko število kamniških faranov in tudi iz sosednih župnij. Da bi tudi le ljudje vselej v javnem življenju možato svoje prepričanje pokazali. A v tem obziru bi bilo marsikaj še želeli.

Bile so pri nas 28. febr. volitve v mestni za- stop. Kako malo volilcev pa je prišlo volit! Še tret- jina jih ni bilo. Voljeni so bili zatoraj sami taki od- borniki, ki bodo veselo plesali, kakor jim bode godel — no, že vemo kdo. Jedinega dosedanjega konser- vativnega odbornika g. Murnika, ki ni hotel vselej prikimovati, izbacnili so iz mestnega zastopa in mesto njega volili Jamabirtovega Tončka. No, le tako naprej — liberalno!

O Kamniku se je veliko govorilo in pisarilo, kako je zadnja leta mesto napredovalo in bilo olep- šano, da bi človek nehoté mislil na Pariz za časa Napoleona III. Jaz tega ne tajim, saj imamo tudi mi ravno zato v občinski blagajnici molčeč dokaz, to je, dolg, kterega bode treba prej ali slej plačati. Ali ves napredek velja le bolj liberalizmu, in kon- servativnemu mestjanu pade komaj posredno kaka

drobtinica z mize. Za nas kaj koristnega storiti, to pride malokomu na um. Naj omenim samo to. Naše mesto ima primeroma dobro razsvitlavo za mestjana, ki na večer hodi po svojih opravilih; ali zjutraj, zlasti pa ob nedeljah in praznikih, ko gredo verni v cerkev, ne brli ti po vsem Kamniku nobena sve- tilnica. Dokler so stale kapelice sv. Jožefa na klanec in druge dve na grabnu, gorele so vendar še kake lučice, ki jih je usmiljena duša vzdrževala. Ko so pa začeli olepšavati mesto, so tudi znamenja popra . . — kaj še, podrlji so jih, in zdaj je zjutraj pri nas temno, kakor nekaj v Egiptu. Kako neprijetno toraj v temi po snegu v cerkev hoditi, in kako ne- varno, kadar je leđeno. Pa saj ni treba hoditi zjutraj ali celó v cerkev, me bode zavrnil liberelec. Jaz pa rečem: „Denar, s katerim plačujejo občinske doklade tisti, ki hodijo zjutraj v cerkev, je ravno tako težek, kakor tisti, s katerim plačujejo gospodarji, ki morajo na večer po ulicah hoditi. Pravično bi bilo toraj, da bi tudi zjutraj kaka svetilnica gorela; pa dokler bodo v naši občini prvo besedo imeli nekateri liberalni uradniki in liberalni gospodje iz Štajarske, nimamo upati ničesar. Morebiti pa ne bode zmiraj tako!“

Še ktero resnično bi zamogel spregovoriti, pa bi koga bolelo, jaz pa žaliti nečem. O čitalnici pi- sati se skoraj ne upam. Moj Bog, kam je prišla naša čitalnica, ki je poprej po Slovenskem slovela kot prva za Ljubljansko. Po hišah je treba prositi, da pridejo gosti k veselici, in prostori so — prazni. Pustno nedeljo je bilo pri maškardi — celih 12 mask. Vzroke propada vidi vsaki, ki hoče videti; tudi meni so dobro znani, pa za danes rajše molčim. Seme, ki se je tamkej vsejalo, prinaša sad, ki ni nikomur po volji.

Od Savinje, 4. marca. (Škandal.) Iz raznih krajev slišimo, kakošne bolj ali manj nedolžne ali pa tudi surove pustne burke so se vganjale tu in tam. Take neotesanosti se pa menda niso v tem pustni nikjer godile, kakor v Laškem trgu. Na pustni terek je namreč jezdil po trgu pustni norec na oslu, ki je imel na svojih uhanih slovensko za- stavo, od vrata mu je visel pas z napisom: „Der Ausnahmszustand“; po tem pasu je teptal osel.

Na pepelnično sredo so pa pusta pokopavali v Laškem trgu na sledeči način. Napravili so po- greb, kterega je vodil našeman škof z mitro na glavi. Pred vsako hišo so položili „mrliča“ na tla in škof opravlja mrtvaške molitve. — Pa morebiti tržanska gosposka za to nič vedela ni? O kaj še? Dokazano je, da je nedavno od presvitlega cesarja venčani oče župan z velikim veseljem ogledoval sam ta pogreb; da bi ga prepovedal, to mu še niti na misel ni prišlo.

To javno zaničevanje svetih cerkvenih obredov, kakor tudi očitno zaničevanje slovenskega naroda in vlade same se bo menda vendar-le dalo kaznovati? Slavnemu c. kr. okrajnemu glavarstvu v Celji se je od kompetentne strani precej poslalo naznanilo o tem škandalu. x. y.

Iz Celovca, 4. marca. (Raznoterosti.) Zadnjič sem Vam poročal med drugim tudi o projektiranem „tramvaju“; a ta misel se še ni zgubila iz glav naših mestnih očetov in bode te dni zopet na dnev- nem redu mestno-zborske seje, ker se je neka družba oglasila, da ga je pripravljena graditi, ali pod po-

goji, da mora mesto za obresti potrebnega kapitala 5 let jamčiti; kar utegnejo naše „zvite“ glave tudi storiti, ne da bi se ozirale na lepo izgubo, ktero jim jamčenje obresti parniškega podjetja daje. Se vé da, sedaj naj pa še „Tramvaju“ jamčijo obresti od 70.000 gld. skozi polnih pet let, parnike imajo že tako na hrbtu. Le logično. A čuditi se ni temu, ako pomislimo, da je pred časom mesto ukazalo na nekem mestu nasade in tudi stroške za nje, že drugo leto pak one opustilo in jih zopet nasajalo na dru- gem prostoru; torej eni nasadi za dvojni trošek! Liberalna ekonomija! Sedaj pa le še „tramvaja“ manjka!

Mnogo bedarij pa uganja tu izhajajoči list „Frei Stimmen“, kterega vredeje nek človek, kteri ne pozná „č“ ampak tseh, in ne konečnega „k“ am- pak gg, slavno ime mu je Matschnigg; ta bore list, glasilo naših liberaluhov izhaja vsake 14 dni en- krat, lepo glasilo liberalno-naprednjaške stranke! Ravno ta list ima vedno na velikem zvonu zloglasni „Schulverein“ in ga kuje v tretje nebesa, ker v tem vidi pravo trdnjavo za ponemčenje slovenskih Korošcev, in dela za njegovo slavo na vse kriplje in vsaki broj, kteri skupno obsega 8 strani ima 6 strani o „Schulvereinu“. Dober tek liberalni go- spodi, pri njihovem glasilu!

Koroškim Slovincem bi bilo jako živo potreba pričeti z osnovanjem slovenskih pevskih zborov, ker ti bi veliko pripomogli k lepšemu narodnemu na- predku in narodni zavesti. Vsaj lepa narodna pe- sem blaži in osrčuje. Torej na noge koroški Slo- venci, osnujte si pevskih zborov, v čast vašo, in slavo naši mili skupni domovini!

Tudi pri nas v Celovcu imamo ta teden porotne sodbe; na dnevnem redu je nekaj umorov, telesnih poškodb in posilstva, kar kaže, da tudi Koroška kljub liberalizmu in ponemčevanju ni dospela na najvišjo stopinjo preblažene „kulture“.

Omeniti mi je tudi lepega, človekoljubnega za- voda milosrčnih bratov v Št. Vidu, kterega zavoda statistika za prošlo leto mi je te dni v roke došla, v kterem se razvidi, da je ta izvstni pravi milosrčni zavod lansko leto imel v svoji oskrbi nad 700 ljudi raznih narodnosti (tudi obilo Slovencev), in raznih stanov; v zavodu samem, to je, milosrčnih bratov je tudi nekaj Slovencev, in je pač želeli, da bi ga Slovenci pri vsaki priliki, kolikor mogoče pod- pirali.

Vreme imamo tu jako čudno, v prvo je nekaj snega padlo, sedaj pa že dva dni dežuje. —r.

Domače novice.

(V katoliški družbi) je včeraj govoril prečastiti g. msg. Jeran o Jeruzalemu in posebej o Božjem grobu zanimljivo, ker je te svete kraje sam videl in opazoval, ter hoče o njih pripovedovati še v sredo prihodnji teden.

(Kranjska hranilnica v Ljubljani) ima danes popoldne svoj redni občni zbor, na kterem se bode tudi sklenilo o razdelitvi mnogih daril iz rezerve- nega zaklada. Kakor čujemo, votirala se bode de- želni vladi kranjski visoka svota za povspesevanje nekterih potrebnih šol na Kranjskem; razun tega

njene spé v sprednjih prostorih; — na oknu sloni; in vsa vznemirjena zrè proti nebu. Bleda luna pri- plava in srčno pozdravlja čuječo, prisrčno pozdravlja jo kot prijateljico svojo, češ, vsaj eno človeško bitje vidim, nesrečno je in čuje z menoj, tudi v nočnih, poznih urah.

In Valerije?

Valerija pa nič kaj ne pozdravlja svitile lune. In zakaj neki ne? Oh zakaj ne!

Bleda lunica opominja jo na ono odločilno in za njo toliko sramotno in nesrečno noč, ko je s svojo matrejo zadnjikrat pri molitvi klečala in prosila za-se in za mater milosti, srčnosti, stanovitnosti in svete ljubezni, da bi z materjo ne postala izdajica Jezusove vere in ljubezni. Ono osodepolno noč lunica ni ogrela njenega srca, ampak v sv. veri omrzelega je ona s svojo mrzloto popolno ohladila — ohladila do izdajalstva. Zato se Valerija pri tem žalostnem spominu le milo ozira proti luni, in očitaje njeno brezobzirno neobčutljivost si gorke solzice briše, ki lijejo po njenih še mladostnih licih. In lunica? Ko da bi se sramovala, odplava dalje, odplava spred njenih oči in odpré s svojim odhodom pot svitlim zvezdicam, da nesrečno Valerijo osvetlujejo.

„O svet! o svet! kako bitko je postalo meni tvoje plačilo! — Ah! kako zopren in boleč mi je spomin na oni trenutek, v kterem sem si z daro- vanjem malikovalskega kadila zaslužila tvojo ljubezen, tvoje plačilo! Črv je, ki vjeda cvetlico, ki vonja in svet raveseljuje!“ zdihuje mlado srce in toži jasnim, veselo migljajočim zvezdicam svojo srčno britkost in svoj srčni žal; — njim, ki žalosti na sinjem obnebji pri svojem delu ne poznajo.

Na oknu sloni Valerija; njeni duh pa se za- ziblje nazaj v one trenutke, v kterih so se vršile ženitovanjske slavnosti. Proti nebu se ozira in kot bivša kristjana gleda v duhu duše zveličanih, ki vedno in vedno praznujejo nebeške slavnosti večne ljubezni z ženinom, nebeškim Jagnjetom. — „Tudi jaz bi bila že davno lahko med vami, o vi presrečni nebeški prebivalci!“ — zdihuje; — „tudi jaz bi bila že lahko nebeška nevesta!“ — ihti; „tudi jaz bi bila že lahko ogrnjena s prelepo obleko nebeške neveste, mučenice!“ — „Toda! — oni, oni nesrečni trenutek! — ona posvetnost! — ona ljubezen do zemeljskega! — oni trenutek s svojimi sanjarijami mi je vse, vse to odvzel. Oh! daj Milostljivi! daj meni zdaj ubogi milost, da mi oni trenutek vsega

tega ni vzel za vselej!“ — zdihuje uboga nesrečna in obilne solze britkostnega spoznanja žalovanja tekó čez cesaričina lica. In tako gre dan za dnevom, trenutek za trenutkom. Trenutek malikovanja revici ne gre izpred oči!

In zvezdice?

Zvezdice pa ostanejo, kakoršne so; zvezdice ostanejo vesele in veselo migljajo naprej. Ah! da le morejo biti vesele, ko gledajo toliki srčni boj! So morebiti tudi one mrzle in neobčutljive ko blede lunica? O ne! ne! Zvezdice niso mrzle; zvezdice niso neobčutljive, ampak one čutijo veselje pri tem tolikem srčnem, Valerijinem boju; in v tem svojem prevelikem veselju migljajo veselo naprej. Zvezdice, kot Božje priče gorkih obžalovalnih solzic, so namreč služabnice Božje; in kot služabnice Božje nosijo te zlate solzice v nebeške višave ter ž njimi vmivajo Valerijin sedež, kterega je ona z izdajalstvom ogrdila, ogrdila popolno.

(Dalje prih.)

se bode še votiralo za razne šole in šolske namene čez 5000 gold. Dalje bodejo podeljeni: reveži z 2350 gold., potem razni dobroteljni zavodi, požarne brambe, različna društva itd., med katerimi le omenimo novo obdarovanih, in sicer trgovskega bolniškega in penzijskega društva s 300 gl., in novega društva tiskarskarjev (nemških) s 150 gold., namreč 100 gold. kot ustanovinski donesek in 50 gold. kot podporo; enako podporo toda brez ustanovnine dobi staro društvo tiskarjev in kamnopicsev.

(Obrtniški nadzornik) g. Pogačnik obiskuje po Ljubljani razne tovarne včeraj in danes.

(Osobnega boja) med „Sl. Narodom“ in gosp. prof. Šukljejem menda ne bo še tako kmalo konec, ker se je v „Narodovem“ podlistku z novega pričel.

(Brzjavni tečaj) za poštne uradnike se je sedaj v Ljubljani pričel. Ako smo prav podučeni, 23 poštних uradnikov brzjavna predavanja v večernih urah obiskuje. Za predavatelja sta odločena gg. brzjavna oficijala Zor in Eržen. Odkar sta pošta in brzjav združena v jedno skupino, bo posebno za poštne uradnike, kjer je poviševanje že precej redko postalo, znanost brzjavljenja silno koristna in bo marsikakemu asistentu do druge zvezdice pomagala, ko bi bil sicer še morda dolgo na njo čakati moral.

(Bakrene cevi na deželni hiši) na Turjaškem trgu so že več časa dva kleparska učenca g. F. ravno tako mikale, kakor ob svojem času osodepolno jabelko Evo v raj. Neko noč se spravita z razbeljenim železom nad odvodno cev, ki je ob voglu od strehe doli napeljana, ter z njim svinec raztopita, kjer sta se dva kosa skupaj držala. Ker pa samo s tem, kolikor sta si je na ta način prisvojila, nista bila zadovoljna, steče eden domu po nekak drog, ki je imel na koncu kavelj. Zasadila sta ga precej visoko v cev in jo tako lep kos v svojo oblast dobila. Pridobljeno blago neseta domu, ter ga pričneta takoj razrezavati. Pekovski mojster, ki ima takoj zraven prodajalnico je pa ropot slišal in poslušati jel, kaj imata li kleparska učenca danes tako pozno v roko delnici opraviti. Ko dalje posluša, izve, da nameravata nekaj k sv. Florijanu na prodaj nesti. Drugo jutro ju pek ovadi kleparskemu mojstru, ta pa redarjem, ki so ju prijeli in zaprli. Baker sta prodala za tri goldinarje.

Razne reči.

— Posnemanja vreden je brnski tovarnik Vanjek, lastnik več izdelovalnic železnih strojev, ki je daroval onemoglim delavcem 10.000 gold. Ko bi ga drugi tovarniki jeli posnemati, bi bilo delavsko vprašanje nekoliko bližje svoji rešitvi!

— Jezo judov si je nakopal grof Tasilo Festetics, bogat posestnik v Kostelu na Ogerskem, ker je odstranil s svojih velikih posestev vse judovske najemnike in razun tega še svojim podložnikom oistro zapovedal, da ne smejo ničesar od juda kupiti. Na njegovem, več ur daleč se raztezajočem posestvu se torej ne sme prikazati noben judovsk kupec, ne prodajalec. Kakor pravi „Oesterr. Volksfreund“ ljudstvo že čuti blage nasledke te zapovedi.

— Ali je to prst Božji ali le goli slučaj? Ko je žugala lanske poletje velika suša vničiti na Českem vse poljske pridelke, omislile so nekatere pobožne matere v neki česki vasi prelepo svetilnico ter jo obesile pred vaški križ, da je Križanemu na čast vsak večer gorela. Tudi se je zbralo vsak večer pred Križem veliko občanov, ki so z vročo molitvijo prosili prepotrebne dežja. Kakor ima pa že vsaka stvar na svetu svoje zagovarjalce in nasprotnike, tudi omenjena svetilnica ni bila vsem po godu. V oni vasi je bilo nekoliko kalvincev, katerim je bila gorečnost katoliških mater trn v peti. Neko noč je pa svetilnice zmanjkalo na veselje kalvincem in žalost katoličanom. Neki kalvinec govoreč o ponočni tatvini je pa izustil še te-le zlobne besede: „Glejte, Kristus ima dve roki, pa ni mogel obvarovati svetilnice.“ — Svetilnica je tedaj prešla in je niso videli prej, dokler je niso našli ob žetvi vso raztolčene v pšenici ležeče. Ko so na to ono pšenico s strojem mlatili, prišla je roka onega kalvinskega zaničevaleca tako nesrečno v dotiko s strojem, da mu je bila odtrgana. Peljali so ga v bolnišnico, ktero oskrbujejo v bližnjem mestu usmiljene sestre, one redovnice, katerih živih ni mogel videti, dokler je bil še zdrav. Ko je čez nekoliko časa prišel iz bolnišnice, prašal ga je sosed, proti kateremu je spregovoril ono zaničevanje: „Čujte, vi ste imeli dve roki, kakor naš Zveličar na križi; zakaj ste si pustili eno odtrgati?“ Na te besede ni mogel nič odgovoriti. — Zločinca, ki je odtrgal s križa svetilnico, so dolgo iskali, pa ga niso mogli dobiti; odkar se je ta čudni dogodek pripetil, je pa vsa vas prepričana, da ni nihče drugi tega storil, kakor oni samoroki kalvinec.

— Grof Chambord v Jeruzalemu. L. 1858 je bil lani umrl grof Chambord v Jeruzalemu. Takrat so ravno stavili samostan Sionskih hčera, kterege je založil slavn judovski spreobrnjenec A. Ratisbonne. „Nekega večera“, pravi sam A. Ratisbonne, „obljubi grof Chambord, da hoče obiskati sirotišnico, ki je bila spojena s samostanom. In res, drugo jutro je obiskal vrt Getzemani in na to, na oslici sedeč, naš samostan. Ko je prijezdil do naše cerkve „Ecce homo“ zvane, dejal je videzno ginjen: „Kaka tolažba mi je, da smem kakor naš Odrešnik na oslici sedeč obiskati Jeruzalem“. Na to je potomec sv. Ludovika z vsem spremstvom pokleknil na mestu, kjer je Pilat pokazal Jezusa divjemu ljudstvu. Ko je potem obiskal samostan podali smo mu nekoliko pijače, da se je pokrepčal. Jaz sem pa dejal na to (Ratisbonne): „Sionske hčere, bi rade dale Vaši Visokosti kraljevski kinč“, kar je visocega gosta prijetno ginilo. Redovnica je prinesla na blazini trnjevo krono, jaz sem pa izrekel svetopisemske besede: „Pristopite hčere Sionske in spletite svojemu kralju krasno krono, s katero ga je venčala njegova mati“. Pogled na trnjevo krono, na mestu, ktero je pred 1825 leti Jezus posvetil s svojo krvjo, naredil je na grofa globok vtis. Pa svojo ljubezen smo mu hoteli skazati še na drug, bolj radosten način. Nekoliko belo oblečenih deklic mu je podalo venec, ki je bil spleten iz cvetlic sv. dežele. Imel je venec napis: „Kakor lilija med trnjem“. Ginjen po tem počastenji je dejal grof: „To dam svoji ženi, trnjevo krono pa pridržim za-se“. — Tudi na drugih krajih sv. dežele so ga enako sprejeli, kar je pobožni vnuk sv. Ludovika pozneje večkrat omenil.

Telegrami „Slovenca“.

Dunaj, 6. marca. Gosposka zbornica je soglasno sklenila, da izjavi izjemna določila za opravičena.

Dunaj, 6. marca. Cesar je daroval Kammererjevimi žrtvam 400 goldinarjev.

Berolin, 5. marca. Zbornica poslancev odbila je Windhorstov predlog tikajoč se zavorilne postave (Sperrgesetz).

Berolin, 6. marca. Otvoril se je državni zbor s prestolnim govorom, v katerem je cesar z veliko zadovoljnostjo povdarjal jako dobre razmere z inostranstvom. Posebno ga pa veseli, da so se vsa prerokovanja gledé nove podobe Nemčije za neresnične skazala, in da je prišel na dan njen vseskozi miroljuben značaj, ki navdušuje nas in nam prijazne velesile in vtemeljuje solidarnost, ki nam jamči za mir, kolikor se to po človeški previdnosti zatrditi zamore, ter okrepuje podedovano prijaznost našo s sosednjimi cesarskimi dvori. Sijajni sprejem cesarjeviča na Laškem in na Španjskem dokazuje, da je nemški narod na dobrem glasu v inostranstvu in da njegovi politiki knezi in narodi zaupajo. Cesar se nadja to zaupanje sebi in Nemčiji z božjo pomočjo ohraniti.

Pariz, 6. marca. Govori se, da je redarstvu prišlo pismo iz Amerike v roke, iz kterege je nakanjeno hudodelstvo nad Londonom z dinamitom na dan sv. Patrika razvidno.

Carigrad, 6. marca. Photiades paša ostane guverner na Kreti. Visoka porta mu je pooblastila ponovila.

London, 5. marca. Poslaniška zbornica zavrgla je postavo, ktero so Parnellovci predlagali gledé irskih zemljiščnih zadev.

Kahira, 5. marca. Egiptovski parnik pripeljal je iz Tokarja v Suakim 700 mož, žensk in otrok, za jedno izkrcalo se je 300 angleških pomorščakov. Suakimska posadka ima 650 pomorščakov, 500 egiptovskih vojakov, ki pa ne ostanejo v Suakimu, temveč jih bodo v Kahiro poslali, ker se jim ne zaupa. Vstaši se nekako 7 milj od Suakima zbirajo. Angležem prijazni rodovi zadrže se popolnoma nepristransko, če tudi jih Osman Digma noč in dan nagovarja, da bi k njemu pristopili. Turška vlada je prepovedala svojim trgovcem v Suakim z blagom tovoriti. Kogar bi zasačili, ga bodo tri leta zaprli.

Kahira, 6. marca. Graham je došel včeraj v Suakim. Osman Digma vtaboril se je 17 milj proti zapadu od Suakima.

Javna zahvala.

Podpiralni zalogi slovanskih vseučilišnikov v Gradci so za leto 1883/84 darovati blagovolili: visoka deželna zbornica kranjski in štirski po

100 gold.; slavna posojilnica v Mariboru 50 gold.; gosp. dr. Josip Sernec, odvetnik v Celji, 20 gold.; gg. dr. Karol Schmidinger, c. k. notar v Kamniku in dr. Gvidon Srebre, odvetnik v Brežicah, po 10 gold.; gosp. dr. Žižek, zdravnik v Gradci, 6 gold.; gg. dr. Josip Gregl, zobolečnik v Gradci, dr. Greg. Krek, c. kr. vseučilišni profesor v Gradci, dr. Janko Sernec, odvetnik v Mariboru, dr. prava Juraj Sterbenec, župnik in deželni poslanec v Hrenovicah, in dr. Jul. Vargha, c. kr. vseučilišni profesor v Gradci, po 5 gold.; gg. dr. Rudolf Globočnik v Gradci in Davorin Meško, kooperator pri sv. Barbari v Halozah, po 3 gold.; gg. Benedikt Schluder, gimn. prof. v Št. Pavlu na Koroškem, 2 gold. in J. Brađaška, kr. vpok. gimn. vodja v Gradci 1 gold. — Za vse te preblage darove izrekajo podpisani v imenu pravičnega odbora imenovane zaloge in v imenu vseh onih, koji uživajo dobroto tega zavoda, javno najiskrenejšo zahvalo. Bog plati!

V Gradci, 1. marca 1884.

Dr. Greg. Krek, c. kr. vseučilišni profesor, t. č. predsednik, s. r.

Josip Lendovšek, n. gimnazijalni učitelj, t. č. blagajnik, s. r.

Janko Bezjak, stud. phil. t. č. tajnik, s. r.

Tuji.

4. marca.

Pri **Maliči**: Grof Welsperg, c. kr. vpok. polkovnik, iz N. Rasen. — Martin, tovarnar, iz Podersama. — Frane Heyelz, kupč. potovalec, z Dunaja. — Frane Szoty, kupč. potovalec, iz Pečuha. — Dr. Gustav Janny, c. kr. vojni zdravnik, iz Linca. — Konow, iz Trsta.

Pri **Slonu**: Henrik Wisnik, agent, iz Trsta. — Bomman, agent, iz Šibenika. — Rihard Ulrich, kupč. potovalec, iz Grada. — Andrej Golob, kupec, z Koprivnice.

Pri **Južnem kolodvoru**: Karl Himelmayer, kup. potov. iz Budapešte. — Gustav Kaiser, zasebnik, s soprogo in hčerjo, iz Grada. — Edvard Perko, z Bleda.

Dunajska borza.

5. marca.

Papirna renta po 100 gl.	79 gl. 75	kr
Sreberna	80	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta	102	15
Papirna renta, davka prosta	95	40
Ogerska zlata renta 6%	121	85
" " 4%	91	05
" " papirna renta 5%	88	60
Kreditne akcije	160 gl. 319	10
Akcije anglo-avstr. banke	200 gl. 117	—
" avstr.-ogerske banke	844	—
" Länderbanke	114	10
" avst.-oger. Lloyd v Trstu	601	—
" državne železnice	314	—
" Tramway-društva velj. 170 gl.	233	70
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 123	2b
4% " " " 1860	500	135
Državne srečke iz l. 1864	100	169
" " " 1864	50	169
Kreditne srečke	100	174
Ljubljanske srečke	20	23
Rudolfove srečke	10	20
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	106	65
" Ferdinandove sev.	105	50
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104	25
London	121	45
Srebro	—	—
Ces. cekini	5	71
Francoski napoleond.	9	60
Nemške marke	59	20

Izvrstni med

(garantiran pítanec)

v plehastih škatljah po 5 kil (kila po 60 kr.), škatlja 30 kr.

se dobiva proti poštnemu povzetju ali pa proti (10) gotovi plači pri

OROSLAV-u DOLENC-u, svečarji v Ljubljani.

Imamo jo!!

Po vstrajnih študijah posrečilo se je dr. pl. Bedenu izumiti

pomado za lase,

o kateri se lahko z dobro vestjo reče, da je na svojem mestu. V čisto kratkem času po tej pomadi priraste gosta in krepka brada, kakor tudi lasje; zabranjuje pa tudi izpadanje las. Izumnik je porok za brezpogojen uspeh. (16)

Steklenica velja 2 gl. a. v.

Edina prava se dobi pri izumniku dr. pl. Beden-u v Pragi, Salmove ulice št. 7, kamor je treba denar predposlati.